

บทคัดย่อภาษาอังกฤษในวารสารวิชาการไทย ทางทันตแพทยศาสตร์

ภาวิศุทธิ แก่นจันทร์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาทันตกรรมบูรณะ

คณะทันตแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ไมเคิล บาร์คลีย์

ผู้เชี่ยวชาญอิสระด้านภาษาอังกฤษ

ติดต่อเกี่ยวกับบทความ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ทันตแพทย์หญิงภาวิศุทธิ แก่นจันทร์

ภาควิชาทันตกรรมบูรณะ

คณะทันตแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50200

โทร: 053-944457

โทรสาร: 053-222844

อีเมล: dnrti002@chiangmai.ac.th

แหล่งเงินทุน: ทุนวิจัยจากเงินรายได้ของคณะทันต-
แพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

บทคัดย่อ

การพัฒนางานวิจัยของไทยให้ก้าวหน้าสู่ระดับนานาชาติ รวมทั้งความจำเป็นในการตีพิมพ์บทคัดย่อภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดปัญหาในการใช้ภาษาขึ้นได้กับนักวิจัยไทย วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษารูปแบบและลักษณะของบทคัดย่อภาษาอังกฤษ ในวารสารวิชาการไทยทางทันตแพทยศาสตร์ รวมทั้งลักษณะและความถี่ของข้อผิดพลาดในการเขียนทั้งในเชิงการใช้ภาษาและเนื้อความ ทำการศึกษาจากบทความวิทยการจำนวน 48 เรื่อง โดยแจกแจงรูปแบบบทคัดย่อ (ใช้รูปแบบโครงสร้าง, ไม่ใช้รูปแบบโครงสร้าง) และลักษณะการเขียน (แบบอินดิเคทีฟ, แบบอินฟอร์มาทีฟ) จำแนกข้อผิดพลาดที่พบจากการเขียนทั้งในลักษณะการใช้ภาษา เช่น การใช้คำศัพท์ผิด ข้อผิดพลาดในการใช้บุพท เป็นต้น และลักษณะความบกพร่องในการเขียนเนื้อความ เช่น มีความแตกต่างของเนื้อความในต้นฉบับเต็มและบทคัดย่อ เป็นต้น โดยนักภาษาศาสตร์ชาวอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่าบทคัดย่อที่ศึกษาทั้งหมดเป็นลักษณะอินฟอร์มาทีฟ แต่ส่วนใหญ่เป็นบทคัดย่อที่ไม่ใช้รูปแบบโครงสร้าง พบข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาในบทคัดย่อจำนวนทั้งหมด และข้อผิดพลาดในการเขียนเนื้อความในบทคัดย่อจำนวน 46 เรื่อง สำหรับข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาที่พบมากที่สุดและพบในบทคัดย่อเกือบทุกเรื่อง คือการใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง ส่วนข้อผิดพลาดของการเขียนเนื้อความที่พบมากเป็นเรื่องการเขียนเนื้อความไม่ชัดเจนและเนื้อความไม่ถูกต้อง การใช้คำนำหน้านามและคำบุพทที่ไม่ถูกต้องเป็นอีกลักษณะหนึ่งของข้อผิดพลาดที่พบมาก ดังนั้น ผู้เขียนงานวิจัยจึงควรศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่พบบ่อยในการเขียนบทความวิชาการ และตรวจสอบบทความที่เขียน ทั้งส่วนเนื้อความให้ตรงข้อเท็จจริงของงานวิจัย และการใช้ภาษาให้รอบคอบ การใช้ภาษาบางประการที่ยุ่งยาก เช่น คำนำหน้านาม คำบุพท อาจจำเป็นต้องได้รับการตรวจสอบแก้ไขจากเจ้าของภาษาโดยตรง

บทนำ

ในการเขียนบทความทางวิชาการเพื่อตีพิมพ์ลงในวารสารวิชาการ จะต้องปฏิบัติตามรูปแบบที่วารสารแต่ละฉบับได้กำหนดไว้ สำหรับวารสารวิชาการไทยทางทันตแพทยศาสตร์ (Thai dental journal) โดยทั่วไปได้กำหนดให้มีบทคัดย่อ (abstract) ทั้งภาษาไทยและอังกฤษในบทความวิทยการ (original article) และบทความปริทัศน์

(review article) ไม่วาทความนั้นจะเป็นภาษาไทยล้วนหรือภาษาอังกฤษล้วน บทคัดย่อเปรียบเสมือนบทสรุปที่จะช่วยให้ผู้อ่านทำความเข้าใจกับบทความนั้นโดยย่อและรวดเร็ว เป็นจุดดึงดูดความสนใจของบทความแต่ละบทความ มีความสำคัญรองจากหัวข้อเรื่องหรือชื่อเรื่อง เป็นจุดแรกที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน บทคัดย่อจะถูกนำเสนอไว้ในส่วนต้นของบทความ แต่เป็นส่วนที่เขียนหลังจากบทความทั้งหมดได้เขียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว¹

การเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษ (English abstract) ในวารสารวิชาการไทยให้มีคุณภาพ เป็นส่วนที่จะพัฒนาการเขียนบทความทางวิชาการไทยให้ได้รับการเผยแพร่ในระดับนานาชาติ ดังจะเห็นได้จากวารสารที่ได้รับการยอมรับให้เผยแพร่ในระดับนานาชาติ ซึ่งมีชื่ออยู่ในดัชนีวารสารทางการแพทย์ (Index Medicus) ใช้บทคัดย่อเป็นภาษาอังกฤษในการเผยแพร่ผลงาน เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจถึงบทความที่มีอยู่ในวารสารนั้น ๆ²

คณะกรรมการนานาชาติของบรรณาธิการวารสารทางการแพทย์ (International Committee of Medical Journal Editors) หรือเรียกในชื่อย่อว่าไอซีเอ็มเจอี (ICMJE) ได้กำหนดรูปแบบมาตรฐานและรายละเอียดข้อแนะนำในการเขียนบทความทางวิชาการที่จะได้รับการยอมรับให้ตีพิมพ์ ตั้งแต่รูปแบบหน้าแรกของบทความ (title page) บทคัดย่อ และคำสำคัญ (key words) บทนำ (introduction) ฯลฯ³ ในข้อกำหนดของการเขียนบทคัดย่อของกลุ่มไอซีเอ็มเจอี ได้กล่าวถึงลักษณะของบทคัดย่อที่ดีว่าควรมีข้อมูลที่ชัดเจน ใช้จำนวนคำหรือความยาวไม่มากเกินไป ส่วนรูปแบบ (format) ขึ้นอยู่กับการกำหนดของวารสารแต่ละฉบับ โดยมีบริบท (context) หรือที่มาของการศึกษา วัตถุประสงค์ของการศึกษา วิธีการที่ใช้ในการศึกษา ผลหรือข้อมูลที่ได้จากการศึกษา และบทสรุป ควรเน้นถึงสิ่งใหม่หรือส่วนสำคัญที่ได้จากการศึกษานั้น ๆ ข้อความที่เขียนในบทคัดย่อต้องมีเนื้อหาตรงกับบทความเต็มอย่างถูกต้อง การเขียนบทคัดย่อไม่มีส่วนวิจารณ์หรือให้ข้อเสนอแนะและไม่ควรใช้คำย่อ (abbreviation)

ในเชิงภาษาชนิดของบทคัดย่อภาษาอังกฤษที่ให้อยู่แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ บทคัดย่ออินฟอร์มาทีฟ (informative abstract) ซึ่งเป็นการเขียนที่มีลำดับโดยย่อของปัญหา ที่มาของการศึกษา วิธีการศึกษา ปัญหา ข้อมูลที่ได้จากการศึกษา และบทสรุป บทคัดย่อนี้สามารถใช้แทนบทความฉบับเต็มได้ เป็นที่นิยมใช้ในวารสารส่วนใหญ่ในปัจจุบัน และบทคัดย่ออินดิเคทีฟหรือเดสคริปทีฟ (indicative or descriptive abstract) เป็นการเขียนในเชิงพรรณนาขึ้นนำเรื่องหรือใจความที่เกี่ยวข้องกับบทความฉบับเต็ม ไม่สามารถใช้ทำหน้าที่แทนบทความฉบับเต็มได้⁴

นอกจากนี้ยังจำแนกบทคัดย่อภาษาอังกฤษตามลักษณะการเขียนเป็นบทคัดย่อที่ใช้รูปแบบโครงสร้าง (structured abstract) และบทคัดย่อที่ไม่ใช้รูปแบบโครงสร้าง (non-structured abstract) โดยบทคัดย่อที่ใช้รูปแบบโครงสร้างมีหัวข้อย่อย (heading) เป็นแบบมาตรฐาน หัวข้อย่อยโดยทั่วไปประกอบด้วยที่มาของปัญหา (statement of the problem) วัตถุประสงค์ (objective or purpose of study) วัสดุและวิธีการวิจัย (materials and methods) ผลการศึกษา (results) บทสรุป (conclusion) บทคัดย่อนี้มักถูกกำหนดให้ใช้ในบทความวิชาการที่เป็นงานวิจัย ส่วนรูปแบบของบทคัดย่อที่ไม่ใช้รูปแบบโครงสร้างมีลักษณะการเขียนเนื้อหาเรียบเรียงต่อกันเป็นบทความ ไม่ได้มีการแยกหัวข้อชัดเจน ซึ่งสามารถใช้ได้ทั้งในบทความวิชาการและบทความปริทัศน์⁵

วารสารวิชาการทางทันตแพทยศาสตร์ที่ใช้ภาษาอังกฤษและมีชื่ออยู่ในดัชนีวารสารทางการแพทย์มีทั้งกลุ่มที่ใช้ข้อกำหนดตามแบบมาตรฐานของกลุ่มไอซีเอ็มเจอี หรือใช้ข้อกำหนดของตนเองซึ่งมีรูปแบบใกล้เคียงกับรูปแบบของกลุ่มไอซีเอ็มเจอี โดยทั่วไปวารสารต่าง ๆ มีการจำกัดจำนวนคำในบทคัดย้อยู่ระหว่าง 150-350 คำ บางส่วนมีการกำหนดให้ใช้บทคัดย่อที่ใช้รูปแบบโครงสร้างสำหรับบทความวิชาการที่เป็นงานวิจัยอย่างชัดเจน เช่น The Journal of Prosthetic Dentistry, British Dental Journal, Journal of Orthodontics, Quintessence International, International Endodontic Journal เป็นต้น^{6,7,8,9,10} บางส่วนไม่ได้มีการกำหนดให้ใช้บทคัดย่อที่ใช้รูปแบบโครงสร้าง เช่น The European Journal of Oral Sciences เป็นต้น¹¹ บทคัดย่อที่ใช้รูปแบบโครงสร้างได้รับการสนับสนุนให้ใช้ในวารสารทางการแพทย์และด้านสังคมศาสตร์มากกว่าบทคัดย่อที่ไม่ใช้รูปแบบโครงสร้างเนื่องจากให้ข้อมูลที่มีคุณภาพดีในการนำเสนอ^{5,12}

บรรณาธิการที่พิจารณาบทความเพื่อตีพิมพ์ไม่เพียงพิจารณาคุณค่าของบทความนั้นจากการที่บทความสามารถเสนอสิ่งที่มีประโยชน์ทางวิชาการ หรือเป็นสิ่งใหม่ที่มีการค้นพบ แต่ยังดูถึงรูปแบบการนำเสนอบทความนั้น ๆ ว่ามีลักษณะที่ดีถูกต้องตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ ปัญหาใหญ่ที่ทำให้หลายบทความไม่ถูกพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารต่างประเทศ คือ การใช้ภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกต้อง และการเตรียมต้นฉบับที่บกพร่อง¹³ การศึกษาเรื่องของบทคัดย่อภาษาอังกฤษนอกเหนือจากลักษณะวิธีการเขียนที่เหมาะสมแล้ว ยังพบว่าข้อมูลในบทคัดย่อจากตัวอย่างวารสารวิชาการทางการแพทย์ที่มีการศึกษามักมีเนื้อหาไม่ตรงกับข้อมูลของบทความเต็มในบทวิชาการนั้น ๆ¹⁴

การเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษให้มีความถูกต้องทางภาษาศาสตร์จึงมีความสำคัญ นักวิจัยควรพิจารณาตรวจสอบการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษให้มีความสมบูรณ์ทางภาษาก่อนส่งไปรับการพิจารณาจากวารสารต่าง ๆ เพื่อตีพิมพ์ การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ วิธีการเขียน รูปแบบความถูกต้องทางภาษาศาสตร์ของบทคัดย่อภาษาอังกฤษที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการไทยทางทันตแพทยศาสตร์ รวมทั้งลักษณะและความถี่ของข้อผิดพลาดในการเขียนทั้งในเชิงการใช้ภาษาและเนื้อหา เพื่อสามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุงแก้ไขการเขียนบทคัดย่อภาษาอังกฤษของนักวิจัยไทยต่อไป

วัตถุประสงค์และวิธีการ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นวารสารวิชาการไทยทางทันตแพทยศาสตร์ 4 วารสาร ได้แก่ วิทยาลัยทันตแพทยศาสตร์ของทันตแพทยสมาคมแห่งประเทศไทย (Journal of the Dental Association of Thailand) ซึ่งเป็นวารสารที่รู้จักกันแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับในวิชาชีพทันตแพทย์และทันตแพทยศาสตร์ศึกษา ส่วนวารสารอีก 3 วารสารเป็นวารสารวิชาการของคณะทันตแพทยศาสตร์อีก 3 มหาวิทยาลัย ได้แก่ เชียงใหม่ทันตแพทยสาร (Chiangmai Dental Journal) วารสารทันตแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (Chulalongkorn University Dental Journal) และวารสารทันตแพทยศาสตร์มหิดล (Mahidol Dental Journal) เลือกเฉพาะวารสารที่ได้ตีพิมพ์สมบูรณ์ในระยะเวลา 1 ปี ก่อนช่วงที่เริ่มทำการศึกษามีจำนวนของบทความวิชาการมากพอที่จะนำมาศึกษา บทความที่รวบรวมมาทั้งหมดมีทั้งบทความที่เขียนเป็นภาษาไทยและบทความที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษ จัดจำแนกบทความเป็นกลุ่มใหญ่ได้เป็นบทความวิชาการ รายงานผู้ป่วย และบทความปริทัศน์ ในการศึกษาครั้งนี้เลือกเฉพาะบทความวิชาการที่เขียนบทความฉบับเต็มเป็นภาษาไทยเพื่อให้สามารถเข้าใจถึงเนื้อหาความในบทความอย่างกระจ่าง รายละเอียดของวารสารทั้งหมดและจำนวนบทความวิชาการภาษาไทยที่นำมาใช้ในการศึกษานี้มีดังนี้

1. วิทยาลัยทันตแพทยศาสตร์ ปีที่ 53 ฉบับที่ 1-6 จำนวน 23 เรื่อง
2. วิทยาลัยทันตแพทยศาสตร์มหิดล ปีที่ 22 ฉบับที่ 1-3 จำนวน 8 เรื่อง
3. วารสารทันตแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีที่ 26 ฉบับที่ 1-3 จำนวน 10 เรื่อง

4. เชียงใหม่ทันตแพทยสาร ปีที่ 23 ฉบับที่ 1-2 แต่เนื่องจากวารสารดังกล่าวมีจำนวนบทความวิชาการภาษาไทยไม่มาก จึงเพิ่มวารสารปีที่ 22 ฉบับที่ 1-2 เข้าไปด้วย รวมจำนวน 7 เรื่อง บทความวิชาการที่เขียนบทความฉบับเต็มเป็นภาษาไทย ซึ่งสามารถรวบรวมจากวารสารดังกล่าวรวมทั้งหมดมี 48 เรื่อง อ่านบทความฉบับเต็มและบทคัดย่อจากบทความทั้ง 48 เรื่อง จัดบทคัดย่อภาษาอังกฤษให้เข้าหมวดหมู่ตามเกณฑ์การวิเคราะห์ที่กำหนดขึ้นโดยผู้วิจัยซึ่งเป็นนักภาษาศาสตร์ชาวอังกฤษ เกณฑ์การวิเคราะห์ที่ใช้ได้มีการกำหนดรายละเอียด เริ่มจากการแบ่งรูปแบบของบทคัดย่อออกเป็น 2 รูปแบบ คือบทคัดย่อที่ใช้รูปแบบโครงสร้าง และบทคัดย่อที่ไม่ใช้รูปแบบโครงสร้าง อันดับต่อมาแบ่งลักษณะการเขียนออกเป็นบทคัดย่ออินฟอร์มาทีฟ และบทคัดย่ออินดิเคทีฟ

รายละเอียดต่อมาเป็นการจำแนกลักษณะข้อผิดพลาดที่พบโดยแบ่งเป็นกลุ่ม เริ่มจากข้อผิดพลาดที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาความหรือข้อความที่เขียน (content errors) ประกอบไปด้วยบทคัดย่อมีความยาวมากเกินไป (abstract too long) เนื้อหาไม่ถูกต้อง (incorrect information) เนื้อหาไม่ชัดเจน (unclear information) ข้อมูลขาดหาย (missing information) แสดงข้อมูลมากเกินไป (unnecessary detail) ใส่ข้อมูลผิดหัวข้อ (misplaced information) ขาดบทสรุป (missing conclusion) ใช้คำอธิบายผลการทดลองที่ได้ไม่ถูกต้อง (over/under-generalization/hedging)

ส่วนข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ภาษา เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดในระดับคำที่ใช้ เรียงลำดับจากลักษณะผิดพลาดที่มีความสำคัญน้อยไปมาก ในกลุ่มแรกเป็นการใช้ตัวสะกดและเครื่องหมายวรรคตอนผิด (spelling and punctuation errors) เริ่มจากสะกดคำผิด (spelling mistake) ความผิดพลาดในการใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ (capitalization mistake) เว้นวรรคผิด (spacing mistake) ความผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน (punctuation mistake) ซึ่งความผิดพลาดเหล่านี้มีความสำคัญน้อยสุดในส่วนขององค์ประกอบของคำ

ส่วนความผิดพลาดของการใช้คำซึ่งยังใช้รากศัพท์คำเดียวกัน ข้อผิดพลาดที่เกิดมีความสำคัญมากขึ้น เป็นกลุ่มของความสัมพันธ์และรูปคำไม่ถูกต้อง (concord and word-form errors) ประกอบด้วยความผิดพลาดในการใช้เอกพจน์-พหูพจน์ (singular-plural mistake) ใช้กริยาไม่สอดคล้องกับพจน์ของประธาน (incorrect subject-verb agreement) ความผิดพลาดในการใช้กาลในไวยากรณ์ (tense error) การใช้รูปคำไม่ถูกต้อง (incorrect word form) กลุ่มต่อมาเป็นการใช้คำที่ผิดไปในลักษณะอื่น ๆ (other word-level errors) ประกอบด้วยการใช้ส่วนแห่งคำพูด

ไม่ถูกต้อง (incorrect part of speech) ความผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านาม (article mistake) และความผิดพลาดในการใช้บุพบท (preposition mistake)

กลุ่มถัดมาเป็นข้อผิดพลาดในระดับของคำแต่ส่งผลให้ความหมายของประโยค หรือส่วนประกอบของประโยคผิดไป (vocabulary, phrase/clause-level errors) ซึ่งมีความสำคัญมากที่สุดในส่วนข้อผิดพลาดระดับการใช้คำ ประกอบด้วยคำขาดหายไป (missing word) ใช้คำศัพท์ที่ไม่ถูกต้อง (incorrect word used) เรียงลำดับคำในประโยคไม่ถูกต้อง (incorrect word order) ความผิดพลาดในการใช้วากยสัมพันธ์ (active-passive voice error) ขาดประธานในประโยค (missing subject) และความผิดพลาดในการใช้คำเชื่อม (conjunction mistake)

ข้อผิดพลาดกลุ่มต่อมาเป็นในระดับองค์ประกอบของประโยค (sentence-level errors) ประกอบด้วยเรียงลำดับเนื้อหาในประโยคผิด (incorrect ordering of information in sentence) โครงสร้างของประโยคไม่ถูกต้อง (sentence structure mistake) และข้อผิดพลาดในไวยากรณ์อื่น ๆ (other grammar mistake)

หัวข้อที่เหลือเป็นข้อผิดพลาดในรูปแบบของการใช้ภาษาและอื่น ๆ (register and other errors) ประกอบด้วยการใช้รูปแบบของภาษาไม่ถูกต้อง (register error) ตัวอย่าง การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน เป็นต้น การเขียนซ้ำที่ไม่จำเป็น (unnecessary repetition) เน้นเนื้อความมากเกินไป (inappropriate emphasis) และใช้คำอธิบายทางสถิติไม่ถูกต้อง (incorrect words used in statistics)

นำผลจากการจำแนกข้อมูลของบทคัดย่อที่ศึกษาตามเกณฑ์ไปวิเคราะห์ข้อมูล โดยรวบรวมข้อมูลที่มีลักษณะในเชิงปริมาณ (quantitative data) มาแจกแจงความถี่คำนวณหาค่าร้อยละ ส่วนข้อมูลที่เป็นลักษณะเชิงคุณภาพ (qualitative data) นำมาอธิบายแสดงผลการศึกษาในเชิงพรรณนา

ผล

ข้อมูลที่ได้จากบทความที่ศึกษาทั้งหมด สามารถแจกแจงรูปแบบ ลักษณะการเขียน ข้อผิดพลาดแต่ละรายการที่พบจากบทคัดย่อภาษาอังกฤษทั้งในเชิงไวยากรณ์ และความหมายของเนื้อความที่เขียน สรุปข้อมูลที่ได้มาแสดงจำนวนของบทคัดย่อที่พบข้อผิดพลาดจำแนกแต่ละรายการ หาค่าร้อยละเทียบกับจำนวนของบทคัดย่อทั้งหมด และจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบในแต่ละรายการแสดงไว้ดังตารางที่ 1

บทคัดย่อที่นำมาศึกษาพบว่ารูปแบบที่ใช้เขียนเป็นบทคัดย่อที่ใช้รูปแบบโครงสร้าง 10 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 21 ของบทคัดย่อที่ศึกษาทั้งหมด เป็นบทคัดย่อที่ไม่ใช้รูปแบบโครงสร้าง 38 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 79 ในส่วนลักษณะการเขียนพบว่าบทคัดย่อทั้งหมดเป็นบทคัดย่ออินโฟรมาทีฟ ไม่มีบทคัดย่ออินดิเคทีฟเลย

จากการศึกษาข้อผิดพลาดที่พบในการเขียนบทคัดย่อพบว่าบทคัดย่อทุกเรื่องพบข้อผิดพลาดในการใช้ภาษามากกว่าหนึ่งแบบ ในส่วนข้อผิดพลาดของเนื้อความหรือข้อความที่เขียนมีบทคัดย่อเพียง 2 เรื่องที่ไม่พบข้อผิดพลาดในลักษณะนี้เลย เมื่อพิจารณาถึงบทคัดย่อที่พบข้อผิดพลาดในแต่ละลักษณะรวมทั้งหมด ข้อผิดพลาดในการเขียนที่พบมากที่สุด ได้แก่ การใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง ซึ่งพบถึง 43 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 90 รองลงมา ได้แก่ มีเนื้อความไม่ชัดเจน 42 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 88 ความผิดพลาดในการใช้บุพบท 41 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 85 ความผิดพลาดในการใช้เอกพจน์-พหูพจน์ 37 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 77 ความผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านาม 35 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 73 นอกจากนี้พบว่าบทคัดย่อที่ศึกษามีเนื้อความไม่ถูกต้องถึง 26 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 54 ซึ่งเป็นข้อผิดพลาดที่มีส่วนสำคัญมากกับการเขียนบทคัดย่อ ข้อผิดพลาดอื่นที่พบค่อนข้างสูงได้แก่ การใช้ส่วนห่หาคำพูดไม่ถูกต้อง 23 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 48 ความผิดพลาดในการใช้กาลในไวยากรณ์ 21 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 44 ความผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน 20 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 42 โครงสร้างของประโยคไม่ถูกต้อง 28 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 58 ข้อผิดพลาดอื่น ๆ ที่พบมีจำนวนน้อยลงต่อไป ดูได้จากรายละเอียดในตารางที่ 1

เมื่อพิจารณาจำนวนข้อผิดพลาดแต่ละรายการของบทคัดย่อทั้งหมดพบว่าการใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องมีปริมาณสูงสุดคือพบถึง 169 คำ ประโยคที่มีเนื้อความไม่ชัดเจนมี 138 ประโยค ความผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านามมีรวมทั้งสิ้น 136 คำ ความผิดพลาดในการใช้เอกพจน์-พหูพจน์มี 116 คำ เท่ากับจำนวนความผิดพลาดในการใช้คำบุพบท ในขณะที่ประโยคที่มีเนื้อความไม่ถูกต้องพบ 44 ประโยค

บทวิจารณ์

ข้อกำหนดรูปแบบและลักษณะการเขียนบทคัดย่อในแต่ละวารสารของไทยที่ทำการศึกษาดังกล่าวแตกต่างกัน ไม่ได้มีข้อกำหนดที่เป็นลักษณะเดียวกันทั้งหมด ดังจะเห็นได้จากบทคัดย่อที่ศึกษาเขียนเป็นบทคัดย่อที่ใช้รูปแบบโครงสร้างมีจำนวนร้อยละ 21 ขณะที่จำนวนบทคัดย่อที่ไม่ใช้รูปแบบโครงสร้างมีถึงร้อยละ 79

ตารางที่ 1 บทความที่แจกแจงตามรูปแบบ ลักษณะการเขียน และข้อผิดพลาดที่พบ

Table 1 Abstracts formats, types and errors

		Number of abstracts	Percentage of abstracts, %	Total number of errors
1.	Format			
	structured	10	21	-
	non-structured	38	79	-
2.	Type			
	informative	48	100	-
	indicative	0	0	-
	Content errors			
3.	Abstract too long	3	6	3
4.	Incorrect information	26	54	44
5.	Unclear information	42	88	138
6.	Missing information	8	17	9
7.	Unnecessary detail	2	4	5
8.	Misplaced information	1	2	1
9.	Missing conclusion	1	2	1
10.	Over/under-generalization/hedging	3	6	3
	Spelling and punctuation errors			
11.	Spelling mistake	8	17	21
12.	Capitalization mistake	8	17	24
13.	Spacing mistake	15	31	40
14.	Punctuation mistake	20	42	58
	Concord and word-form errors			
15.	Singular-plural mistake	37	77	116
16.	Incorrect subject-verb agreement	16	33	22
17.	Tense error	21	44	44
18.	Incorrect word form	6	13	14
	Other word-level errors			
19.	Incorrect part of speech	23	48	37
20.	Article mistake	35	73	136
21.	Preposition mistake	41	85	116
	Vocabulary, phrase/clause-level errors			
22.	Missing word	3	6	4
23.	Incorrect word used	43	90	169
24.	Incorrect word order	9	19	15
25.	Active-passive voice error	9	19	10
26.	Missing subject	1	2	1
27.	Conjunction mistake	10	21	11
	Sentence-level errors			
28.	Incorrect ordering of information in sentence	2	4	2
29.	Sentence structure mistake	28	58	63
30.	Other grammar mistake	3	6	3
	Register and other errors			
31.	Register error	12	25	17
32.	Unnecessary repetition	5	10	7
33.	Inappropriate emphasis	1	2	1
34.	Incorrect words used in statistics	5	10	5

วารสารทั้ง 4 วารสารที่นำมาศึกษามีเพียงวารสารทันต-แพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเท่านั้น ที่เขียนบทคัดย่อที่ใช้รูปแบบโครงสร้าง ส่วนวารสารอีก 3 วารสารเป็นบทคัดย่อที่ไม่ใช้รูปแบบโครงสร้างทั้งหมด ซึ่งคำแนะนำในการเขียนบทความของแต่ละวารสารไม่ได้ระบุชัดเจนว่าให้เขียนเป็นรูปแบบใด เพียงแต่ระบุว่าเป็นบทความสั้น ๆ รูปแบบการเขียนที่ปรากฏจึงเป็นในลักษณะที่เหมือนกันกับตัวอย่างบทความเดิมที่มีอยู่ในวารสารนั้น ๆ อย่างไรก็ตาม การศึกษานี้ไม่ได้ศึกษาว่ารูปแบบการเขียนแบบใดที่ให้ความชัดเจนในการอ่านมากกว่ากัน ดังเช่นการศึกษาของ Taddio และคณะ หรือการศึกษาของ Hartley และคณะ ซึ่งสนับสนุนการใช้บทคัดย่อที่ใช้รูปแบบโครงสร้างว่าให้ความชัดเจนกับผู้อ่านได้ดีกว่าบทคัดย่อที่ไม่ใช้รูปแบบโครงสร้าง^{5,12} คณะกรรมการไอซีเอ็มเจีได้กำหนดการเขียนบทคัดย่อสำหรับบทความวิชาการให้เป็นบทคัดย่อที่ใช้รูปแบบโครงสร้าง³ แต่วารสารระดับนานาชาติทั้งหมดก็ไม่ได้กำหนดการเขียนตามรูปแบบของคณะกรรมการไอซีเอ็มเจี ซึ่งเป็นที่น่าสนใจว่าการเขียนบทความทางแพทยศาสตร์ และทันตแพทยศาสตร์ในอนาคตจะมีรูปแบบเป็นไปในทางใดมากขึ้น

สำหรับลักษณะการเขียนพบว่าบทคัดย่อทั้งหมดเขียนในลักษณะอินฟอร์มาทิฟ เนื่องจากวารสารทั้งหมดได้ระบุให้บทคัดย่อของบทความวิจัยต้องมีสาระสำคัญของวัตถุประสงค์ วิธีการ ผล และสรุปผล ซึ่งเป็นลักษณะของบทคัดย่ออินฟอร์มาทิฟ โดยทั่วไปวารสารสากลที่มีการกำหนดให้ใช้บทคัดย่อที่ใช้รูปแบบโครงสร้าง ลักษณะการเขียนจะออกมาตามหัวข้อเป็นลักษณะอินฟอร์มาทิฟอยู่แล้วโดย Day ได้แนะนำว่าการเขียนบทคัดย่อในลักษณะอินดิเคทิฟเหมาะสำหรับใช้ในบทความประเภทบทปริทัศน์¹ ทั้งนี้บทปริทัศน์สามารถใช้บทคัดย่อแบบอินฟอร์มาทิฟได้ แต่บทคัดย่อของบทความหรือบทความวิจัยควรให้สาระที่ครบถ้วน เพราะผู้อ่านส่วนใหญ่อาจไม่อ่านบทความฉบับเต็มทั้งหมด ผู้อ่านมักต้องการสาระทั้งหมดของบทความจากบทคัดย่อ

เมื่อมาพิจารณาถึงลักษณะข้อผิดพลาดที่พบจากการเขียนทั้งในเชิงการใช้ภาษา เนื้อความ และไวยากรณ์พบว่าข้อผิดพลาดสำคัญที่สุดที่เกิดขึ้นคือ เนื้อความในบทคัดย่อภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง ซึ่งจะมีผลทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจผิด สาเหตุที่ทำให้เนื้อความในบทคัดย่อภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องเกิดจากการใช้คำศัพท์ที่ผิดและมีคำขาดหายไปประโยคเป็นส่วนใหญ่ มีผลให้เนื้อความผิดไป มีบางเรื่องที่เกิดจากการเขียนในลักษณะที่ไม่สามารถสื่อว่าต้องการแสดงสิ่งใด และการใช้ตัวเลขผิด ซึ่งความผิดพลาดลักษณะนี้ควรมีการตรวจสอบให้ละเอียดก่อน

การส่งตีพิมพ์ ตัวอย่างของการใช้คำไม่ถูกต้องและมีผลให้เนื้อความมีความหมายผิดไป ได้แก่ '366 parents of the students' มีความหมายแตกต่างจาก 'parents of the 366 students' ซึ่งในต้นฉบับผู้วิจัยต้องการกล่าวถึงผู้ปกครองของนักเรียน 366 คน คือมีจำนวนนักเรียน 366 คน แต่จำนวนผู้ปกครองไม่ใช่ 366 คน เพราะการศึกษาที่ทำ นักเรียนบางคนมีผู้ปกครอง 1 คน บางคนมีผู้ปกครองมากกว่า 1 คน ซึ่งต้องใช้วลีลักษณะหลัง แต่ในบทคัดย่อได้ใช้วลีในลักษณะแรกซึ่งมีความหมายว่า ผู้ปกครอง 366 คนของนักเรียน ซึ่งจำนวน 366 คนเป็นจำนวนของผู้ปกครองไม่ใช่จำนวนนักเรียน ตัวอย่างต่อมาคือ 'mean fluoride ion concentration excreted' และ 'mean fluoride excreted' วลีทั้งสองมีความหมายแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง วลีแรกหมายถึงค่าเฉลี่ยความเข้มข้นของฟลูออไรด์ไอออนที่ถูกขับออกมา ขณะที่วลีหลังหมายถึงค่าเฉลี่ยของปริมาณฟลูออไรด์ทั้งหมดที่ถูกขับออกมามา ดังนั้นจะเห็นว่าการใช้วลีที่มีคำผิดจากความหมายที่ต้องการมีผลทำให้เนื้อความที่เขียนผิดไปจากข้อมูลจริงที่ผู้ทำวิจัยได้จากการศึกษา

ปริมาณของบทคัดย่อที่มีปัญหานี้มีสูงถึงร้อยละ 54 เมื่อเทียบกับการศึกษาของ Pitkin และคณะ ที่ศึกษาบทคัดย่อจากวารสารวิชาการทางการแพทย์ที่มีชื่อเสียง 6 วารสารเปรียบเทียบกัน พบว่าบทคัดย่อที่มีเนื้อความไม่ตรงกับข้อมูลในต้นฉบับเต็มมีประมาณร้อยละ 18-68¹⁴ การศึกษาของ Ward และคณะ ที่ทำในวารสารวิชาการทางเภสัชศาสตร์พบว่าปริมาณบทคัดย่อที่มีเนื้อความไม่ถูกต้อง หรือมีเนื้อความในบทคัดย่อต่างไปจากต้นฉบับเต็มมีร้อยละ 33¹⁵ จะเห็นได้ว่าข้อผิดพลาดในลักษณะนี้สามารถพบในวารสารวิชาการในสาขาอื่นและเป็นวารสารวิชาการที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักด้วย

ข้อผิดพลาดอีกประการหนึ่งที่พบในลักษณะของเนื้อความที่เขียน คือเนื้อความไม่ชัดเจน บทคัดย่อที่ศึกษาพบปัญหาดังกล่าวเป็นปริมาณที่สูงมากคือพบร้อยละ 88 ซึ่งพบว่าเกิดจากการใช้คำคลุมเครือที่อาจมี 2 ความหมาย สื่อความหมายของคำไม่ชัดเจน หรือคำอธิบายขาดหายไป หรือใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องเป็นผลให้ประโยคที่เขียนไม่ชัดเจน หรือผู้วิจัยพยายามประหยัดคำมากเกินไปจนคำที่ใช้แสดงความหมายไม่ชัดเจน ตัวอย่างเช่น 'seven types of orthodontic leveling archwires, which possessed various cross-sectional areas' มีความหมายกว้าง ๆ ว่า ลวดโค้งปรับระดับ 7 ชนิดที่มีขนาดหน้าตัดต่างกัน ซึ่งอาจหมายความว่า ลวด 7 ชนิดนั้นเป็นลวดคนละชนิดที่มีขนาดหน้าตัดที่แตกต่างกัน แต่ในความหมายที่แท้จริงของผู้ทำวิจัยหมายถึง ลวดโค้งปรับระดับ 7 ชนิดโดยที่ในกลุ่มชนิดเดียวกันมีขนาดหน้า

ตัดต่างกันด้วย ซึ่งเมื่อเขียนเป็นภาษาอังกฤษให้ความหมายชัดเจนควรใช้ 'seven types of orthodontic leveling archwires, each at a variety of cross-sectional areas' อีกตัวอย่างหนึ่งได้แก่ 'all the specimens were simulated oral environment' ซึ่งมีความหมายคลุมเครือ โดยสิ่งที่ต้องการพูดถึงคือ 'all the specimens were stored in simulated oral environment' ตัวอย่างนี้อาจเป็นเพราะต้องการประหยัดคำมากไป หรือเลือกใช้คำผิด

ข้อผิดพลาดเรื่องเนื้อความไม่ถูกต้อง และเนื้อความไม่ชัดเจน มีสาเหตุส่วนหนึ่งเกิดจากการใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง ซึ่งข้อมูลจากการใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องก็ได้รับการบันทึกในส่วนข้อผิดพลาดของการใช้ภาษาด้วย ผลของการศึกษาพบว่าพบคำผิดร้อยละ 90 พบปัญหาการใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง ซึ่งเป็นร้อยละสูงสุดที่พบ นอกจากนั้นปริมาณคำที่ผิดรวมทุกบทคัดย่อที่ศึกษามีมากถึง 169 คำเป็นอันดับสูงสุดของข้อผิดพลาดที่พบทั้งหมดเช่นกัน เมื่อศึกษารายละเอียดของคำศัพท์ดังกล่าวพบว่าปริมาณหนึ่งในสี่ของจำนวนคำที่ใช้ผิดเป็นบัญชีคำศัพท์ทางวิชาการ (Academic Word List: AWL)

บัญชีคำศัพท์ทางวิชาการเป็นกลุ่มคำจำนวน 570 คำที่ได้รับการศึกษาพบว่าเป็นคำที่ใช้บ่อยในการเขียนในบทความหรือหนังสือทางด้านวิชาการทุกแขนง ซึ่งไม่รวมกลุ่มคำศัพท์ที่พบที่ใช้บ่อยในภาษาอังกฤษทั่วไป (General English Words) ซึ่งมีประมาณ 2,000 คำ และไม่ใช้คำศัพท์ทางเทคนิค (Technical Word)¹⁶ ตัวอย่างคำในบัญชีคำศัพท์ทางวิชาการ ได้แก่ analyze, assign, categorize, distribute, enhance, equipment, investigate, involve เป็นต้น ส่วนตัวอย่างคำในภาษาอังกฤษทั่วไป ได้แก่ book, cold, group, hot, instrument, make, month, study, test เป็นต้น

ลักษณะคำที่ใช้ไม่ถูกต้องมีหลายลักษณะ คำที่ใช้บางครั้งเป็นคำที่มีความหมายเฉพาะ แต่ถูกนำมาใช้ในลักษณะที่ไม่ต้องการความหมายเฉพาะเลย ตัวอย่างคำเช่น 'enhance' และ 'increase' ทั้งสองคำนี้อยู่ในบัญชีคำศัพท์ทางวิชาการทั้งคู่ แต่การใช้คำว่า 'enhance' จะให้ความหมายของการเพิ่มจำนวนขึ้นซึ่งให้ผลในทางที่ดี ขณะที่การใช้คำว่า 'increase' ให้ความหมายในการเพิ่มขึ้น แต่ไม่ได้บ่งว่าสถานการณ์เป็นไปในทางที่ดีขึ้น หรือมีผลทำให้แย่ลง¹⁷ ตัวอย่างเช่น ผลการทดลองพบว่ามีการเพิ่มขึ้นของปริมาณแบคทีเรีย แต่ผลของการเพิ่มแบคทีเรียนั้นก่อให้เกิดโทษประโยชน์ที่ใช้อธิบายการเพิ่มของแบคทีเรียไม่ควรใช้คำว่า 'enhance'

คำบางคำมีความหมายในลักษณะหนึ่ง ไม่ครอบคลุมความหมายที่กว้างขึ้น การเลือกนำมาใช้จะให้ความหมายที่ผิดได้

ตัวอย่างเช่น 'emergency instruments' คำว่า 'instrument' มีความหมายที่แคบ จะหมายถึงเฉพาะเครื่องมือที่เป็นชิ้นใช้ในการทำงาน เช่น ปากคีบ กระบอกสองในช่องปาก เป็นต้น ควรใช้คำว่า 'equipment' แทน เนื่องจากความหมายของคำว่า 'equipment' ให้ความหมายที่กว้างกว่า เป็นทั้งเครื่องมือและอุปกรณ์¹⁷ ซึ่งในคำที่ยกมาต้องการหมายถึงอุปกรณ์ที่ใช้ในภาวะฉุกเฉิน อาจมีทั้งถังออกซิเจน หน้ากาก ถุงช่วยหายใจ (Air Mask Bag Unit: AMBU) เข็มฉีดยา ยาฉีดยา เป็นต้น เข็มฉีดยาจัดว่าเป็น 'instrument' แต่ถังออกซิเจน ถุงช่วยหายใจ หรือหน้ากาก ไม่จัดเป็น 'instrument' ดังนั้นควรเลือกใช้คำว่า 'equipment' แทน

การเลือกใช้คำศัพท์ที่ไม่ถูกต้องบางคำ เป็นการเลือกใช้คำที่มีความหมายไม่เฉพาะเจาะจง ทั้งที่ต้องการความหมายเฉพาะกว่านั้น ตัวอย่างเช่น ผู้ทำการวิจัยต้องการศึกษาค่าความเป็นกรด-ด่างของสารชนิดหนึ่งในตัวทำละลาย 3 ชนิด หลังผสมและทิ้งไว้ที่ระยะเวลาแตกต่างกัน ถ้าใช้คำว่า 'at different times' ความหมายจะคลุมเครือ เพราะอาจหมายถึงในเวลาที่แตกต่างกัน แต่ไม่สามารถบอกได้ว่าต่างกันอย่างไร อาจหมายถึง ณ เวลาที่ต่างกันก็ได้ ควรใช้คำว่า 'at four intervals' ซึ่งคำว่า 'interval' ให้ความหมายที่เฉพาะเจาะจงกว่าบ่งบอกถึงระยะเวลา

ข้อผิดพลาดที่พบได้สูงลำดับต่อมาเป็นการใช้คำนำหน้านาม ซึ่งการใช้คำนำหน้านามที่ไม่ถูกต้องพบว่าส่วนหนึ่งมักจะ 'ไม่ใช้คำนำหน้านาม 'the' ใส่หน้าคำนามที่ถูกกล่าวถึงไปก่อนหน้าแล้ว เพื่อเป็นการเชื่อมโยงให้เห็นว่าคำนามที่ใช้ขณะนั้นคือคำเดียวกับคำเดิม ไม่ใช่คำนามกลุ่มใหม่ อีกส่วนหนึ่งเกิดจากความผิดพลาดที่เกิดร่วมกับการใช้เอกพจน์ และพหูพจน์ซึ่งพบเป็นจำนวนมากเช่นกัน โดยหลายจุดพบว่าได้เลือกใช้คำที่เป็นเอกพจน์ ขณะที่คำนั้นควรต้องใช้ในรูปพหูพจน์ ทำให้คำนำหน้านามที่ใช้ควบคู่กับคำนั้นผิดไปด้วย ข้อผิดพลาดในการใช้คำเอกพจน์ และพหูพจน์มักจะเกี่ยวข้องกับลักษณะความหมายของคำที่ใช้ว่าเป็นคำที่กล่าวถึงในลักษณะทั่วไป (ควรใช้รูปพหูพจน์) หรือเป็นคำเฉพาะเจาะจง (ใช้รูปเอกพจน์ ร่วมกับ 'the') ตัวอย่างเช่น ในการเขียนสรุปงานวิจัย และให้คำแนะนำซึ่งเป็นประโยชน์ในการนำผลจากงานวิจัยนั้นไปใช้ กล่าวว่า 'Therefore, the decision on a purchase of such bands for Thais should be based on the results of study in Thais.' ประโยคนี้ให้ความหมายว่า การเลือกซื้อปลอกรัดฟันสำหรับคนไทย ซึ่งเป็นคำแนะนำในลักษณะทั่วไป ไม่ได้จำเพาะเจาะจงว่าเป็นการตัดสินใจเฉพาะอย่างโดยหนึ่ง คำว่า 'decision' และ 'purchase' ไม่ควรใช้ ในรูปเอกพจน์ แต่ควรใช้ ในรูปพหูพจน์ การเขียนที่ถูกต้องควรเป็น 'Therefore, decisions on purchases of such bands.....'

คำนำหน้านามก็ต้องเปลี่ยนไปด้วย นอกจากนี้ข้อผิดพลาดที่พบบ่อยอีกลักษณะคือ คำที่เป็นชื่อเฉพาะของวิธีการ เช่น ชื่อวิธีทางสถิติต่าง ๆ ควรใช้คำนำหน้านามเสมอ เช่น the Mann-Whitney U test, the Kruskal-Wallis H test เป็นต้น

ความผิดพลาดในการใช้บุพบท มักเกิดจากการพยายามใช้คำบุพบทตรงตามคำที่ใช้ในภาษาไทย แต่เนื่องจากลักษณะคำบุพบทในภาษาอังกฤษมีวิธีการใช้ไม่เหมือนคำในภาษาไทยทุกคำ จึงเกิดความผิดพลาดในการใช้ได้ง่าย ตัวอย่างเช่น คำบุพบทเกี่ยวกับช่วงเวลาในประโยคดังต่อไปนี้ “การศึกษาข้อมูลจากแฟ้มผู้ป่วยที่ได้รับการรักษา ระหว่างเดือนพฤษภาคมถึงเดือนธันวาคม 2546” ในภาษาอังกฤษจะไม่ใช้ ‘during May to December 2003’ แต่จะใช้คำว่า ‘between May and December 2003’ เพราะการใช้คำว่า ‘during’ จะใช้กับคำนามที่ระบุถึงช่วงเวลา เช่น ‘during summer’ ‘during the war’ เป็นต้น มิได้นำมาใช้กับคำในช่วงระยะเวลาจากจุดหนึ่งถึงอีกจุดหนึ่ง¹⁷

อย่างไรก็ตาม การใช้คำนำหน้านามและคำบุพบท เป็นสิ่งที่ยากในการเรียนรู้ จึงเป็นลักษณะที่สามารถพบข้อผิดพลาดในการเขียนได้สูง เพราะการใช้คำนำหน้านามมีกฎข้อบังคับในการใช้หลายข้อ ส่วนคำบุพบทมีกฎการใช้ในไวยากรณ์ที่กำหนดไม่มาก แต่ผู้เรียนต้องเรียนรู้และจดจำจากลักษณะคำที่ใช้ร่วมกับคำบุพบทนั้น ๆ¹⁸ เปรียบเทียบคล้ายกับการใช้คำลักษณะนาม (classifiers) ในภาษาไทย ซึ่งหลายคำไม่มีกฎเกณฑ์ชัดเจน แต่ต้องจดจำคำที่ใช้ร่วมกันได้เอง หรือมีการตรวจสอบการใช้คำเหล่านี้จากนักภาษาศาสตร์หรือเจ้าของภาษา เพื่อให้มีความถูกต้องสมบูรณ์

ข้อสังเกตที่พบจากผลการศึกษาอีกประการหนึ่งคือ มีบทความย่อจำนวน 3 เรื่องที่มีความยาวมาก คือมีจำนวนคำถึง 371, 468 และ 469 คำต่อเรื่อง ซึ่งมากกว่าที่ถูกกำหนดไว้ในคำแนะนำสำหรับผู้เขียนบทความในวารสาร (โดยปกติถูกกำหนดไว้ประมาณ 150-250 คำ) เมื่อมาพิจารณาจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบในตัวอย่างบทความที่ศึกษา พบว่ามีจำนวนรวมถึง 1,140 รายการ คิดเป็นค่าเฉลี่ยต่อเรื่องเท่ากับ 23.75 รายการต่อเรื่อง ในขณะที่เมื่อนับจำนวนข้อผิดพลาดที่พบจากบทความย่อ 3 เรื่องที่มีความยาวมาก แล้วนำไปคิดค่าเฉลี่ยต่อเรื่องของเฉพาะ 3 เรื่องนี้ พบว่าได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 35 รายการต่อเรื่อง ซึ่งจะเห็นว่า การเขียนบทความที่ยาวมากขึ้นก็มีโอกาสที่จะพบข้อผิดพลาดได้มากขึ้น ดังนั้นการเขียนบทความย่อควรมีปริมาณคำที่ใช้ไม่เกินกำหนดของทางวารสาร เพื่อให้ได้บทความที่กระชับและลดจำนวนข้อผิดพลาดที่จะเกิดจากการเขียนด้วย

บทความย่อภาษาอังกฤษที่ถูกต้องสมบูรณ์นอกจากจะได้รับ การตรวจสอบจากผู้เขียนให้มีรูปแบบและลักษณะให้ตรงกับข้อกำหนดของวารสารที่ส่งตีพิมพ์อย่างเคร่งครัด ผู้เขียนบทความวิจัยควรตรวจสอบว่าบทความที่เขียนควรมีเนื้อหาถูกต้องตรงกับเนื้อหาในบทความฉบับเต็ม ไม่เพิ่มเนื้อหาที่ไม่มีในบทความฉบับเต็ม หรือเขียนเนื้อหาที่ไม่ชัดเจน ควรตรวจสอบการใช้ภาษาและใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง ตรวจสอบการเขียนให้ตรงตามหลักไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ที่ผิดมีผลต่อความหมายของประโยคมาก การศึกษาคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มักถูกนำมาใช้ในการเขียนบทความทางวิชาการ จะมีส่วนช่วยให้ผู้เขียนงานวิจัยเขียนบทความภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น ข้อผิดพลาดที่ปรากฏยังขึ้นกับความละเอียดในการตรวจพิจารณาของกองบรรณาธิการวารสารแต่ละฉบับ กองบรรณาธิการเองควรมีเจ้าของภาษา หรือผู้เชี่ยวชาญภาษาช่วยตรวจสอบภาษาอังกฤษที่ใช้ด้วยเพื่อความสมบูรณ์ของบทความที่ตีพิมพ์

บทสรุป

การศึกษาตัวอย่างบทความย่อภาษาอังกฤษจากวารสารวิชาการไทยทางทันตแพทยศาสตร์พบว่า

1. บทความย่อทั้งหมดเขียนในลักษณะอินฟอร์มาทิฟ โดยร้อยละ 21 เป็นบทความย่อที่ใช้รูปแบบโครงสร้าง ร้อยละ 79 เป็นบทความย่อที่ไม่ใช้รูปแบบโครงสร้าง

2. บทความย่อทั้งหมดมีข้อผิดพลาดในเรื่องการใช้ภาษา ส่วนเรื่องข้อผิดพลาดของเนื้อหาหรือข้อความที่เขียนพบถึง 46 เรื่อง โดยบทความย้อย่อยละ 90 ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง ร้อยละ 88 มีเนื้อหาไม่ชัดเจน ร้อยละ 85 พบความผิดพลาดในการใช้บุพบท ร้อยละ 77 พบความผิดพลาดในการใช้เอกพจน์-พหูพจน์ ร้อยละ 73 พบความผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านาม ร้อยละ 58 โครงสร้างของประโยคไม่ถูกต้อง และร้อยละ 54 มีเนื้อหาไม่ถูกต้อง

3. จำนวนข้อผิดพลาดที่พบในบทความย่อที่ศึกษาทั้งหมดที่มีปริมาณสูงสุด ได้แก่ ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องพบถึง 169 คำ รองลงมา ได้แก่ เนื้อหาไม่ชัดเจนพบ 138 ประโยค ความผิดพลาดในการใช้คำนำหน้านาม 136 คำ ความผิดพลาดในการใช้เอกพจน์พหูพจน์มี 116 คำ เท่ากับจำนวนความผิดพลาดในการใช้คำบุพบท ในขณะที่ประโยคที่มีเนื้อหาไม่ถูกต้องพบ 44 ประโยค

การเขียนบทความย่อภาษาอังกฤษควรมีรูปแบบตามข้อกำหนดของวารสารที่ส่งตีพิมพ์ ผู้เขียนควรตรวจสอบบทความย่อทั้งคำศัพท์ เนื้อหา การใช้ภาษา และไวยากรณ์ให้ถูกต้อง หากบทความ

ย่อนั้นได้รับการตรวจสอบจากเจ้าของภาษาหรือผู้เชี่ยวชาญภาษาด้วย จะทำให้มีความสมบูรณ์มากขึ้น

คำขอบคุณ

การศึกษานี้ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากเงินรายได้ของคณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

เอกสารอ้างอิง

1. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. คู่มือวิทยานิพนธ์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2544 เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2544.
2. US National Library of Medicine. Fact sheets: Journal selection for Index Medicus/ MEDLINE. [Online]. [cited 2004 Aug 10]. Available from: <http://www.nlm.nih.gov/pubs/factsheets/fact sheets.html>.
3. International Committee of Medical Journal Editors October 2003 "Uniform Requirements for Manuscripts Submitted to Biomedical Journals" [Online]. [cited 2004 Dec 20]. Available from: <http://www.icmje.org>.
4. Day RS. How to write & publish a scientific paper. 4th ed. Phoenix: Oryx Press; 1994. p. 29-32.
5. Taddio A, Pain T, Fassos FF, Boon H, Ilersich AL, Einarson TR. Quality of non-structured and structured abstracts of original research articles in the British Medical Journal, the Canadian Medical Association Journal and the Journal of the American Medical Association. *CMAJ* 1994;150: 1611-5.
6. Information for Authors. *J Pros Dent* 2006;96:8A-11A.
7. Guidelines for Authors. *Br Dent J* 2006;201:610.
8. Guidelines for Authors/ Contributors to the Journal. *J Orthod* 2003;30: 279-81.
9. Author Guidelines. *Quintessence Int* 2006;37:760.
10. Instructions to Authors. *Int Endodon J* 2004;37:91-3.
11. Instructions to Contributors. *Eur J Oral Sci* 2006;114:552-3.
12. Hartley J. Is it appropriate to use structured abstracts in social science journals? *Learned Publishing* 1997;10:313-7.
13. Radford DR, Smillie L, Wilson RF, Grace AM. The criteria used by editors of scientific dental journals in the assessment of manuscripts submitted for publication. *Br Dent J* 1999;187:376-9.
14. Pitkin RM, Branagan MA, Burmeister LF. Accuracy of data in abstracts of published research articles. *JAMA* 1999;281:1110-1.
15. Ward LG, Kendrach MG, Price SO. Accuracy of abstracts for original research articles in pharmacy journals. *Ann Pharmacother* 2004;38: 1173-7.
16. Coxhead A. A new academic word list. *TESOL Quarterly* 2000;34: 213-38.
17. Sinclair J. Collins Cobuild English dictionary for advanced learners. 3rd ed. Glasgow: Harper Collins Publisher; 2001.
18. Swan M. Practical English Usage. International student's edition. Oxford: Oxford University Press; 1996. p. 54-69, 444-57.

Original Article

English-Language Abstracts in Thai Dental Journals

Pavisuth Kanjantra

Assistant Professor
Department of Restorative Dentistry
Faculty of Dentistry, Chiang Mai University

Michael Barraclough

Freelance English language specialist

Correspondence to:

Assistant Professor Pavisuth Kanjantra
Department of Restorative Dentistry
Faculty of Dentistry, Chiang Mai University,
Amphur Muang, Chiangmai 50200
Tel: 053-944457
Fax: 053-222844
E-mail: dnrti002@chiangmai.ac.th
Grant source: Chiang Mai University Dentistry Faculty

Abstract

The promotion of internationally-focused Thai academic research and the consequent need to publish abstracts in English presents Thai academics with a number of language-related obstacles. The aims of this study were to investigate the format and type of English abstracts in Thai dental journals and the type and frequency of language and content errors which they contain. Forty-eight original research article abstracts were categorized according to format (structured or non-structured) and type (indicative or informative). Language errors, such as incorrect word choice and preposition mistakes, and information deficiencies, such as discrepancies between the main article and its abstract, were also identified by a native English-speaking linguistics professional. All abstracts were found to be the informative type but most were in non-structured format. Language errors were found in all 48 articles and content errors in 46 of them. The most frequent and widespread language problem was incorrect word use, while the most common content errors concerned unclear or incorrect information. Many errors were also found with article and preposition use. It is recommended that authors expand their knowledge of commonly-used academic English vocabulary, and check their writing carefully for factual and linguistic mistakes. The more complicated areas of article and preposition use perhaps require the attention of a native-English speaker.

Key words: English abstract; indicative or descriptive abstract; informative abstract; non-structured abstract; structured abstract